

Το περιοδικό *antifa* εκδίδεται κάθε 6 βδομάδες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την πολιτική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις *antifa scripta*). Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα απ' την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό *antifa* υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση *autonome antifa*.

Αν με κάποιον τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ μέσα σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει:

antifascripta@yahoo.com

Οκτώβριος '12

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η ιστορία του μετανάστη εργάτη στην Ευρώπη (1950-1975)

Τζον Μπέργκερ - Τζην Μορ

Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η ιστορία του μετανάστη εργάτη στην Ευρώπη (1950-1975)

από τις εκδόσεις *antifa scripta*

www.antifascripta.net

Viral

Μια φορά κι έναν καιρό, οι Ερυθρές Ταξιαρχίες απήγαγαν τον Άλντο Μόρο. Στο πρόσωπο του Χριστιανοδημοκράτη πρώην πρωθυπουργού της Ιταλίας, έβλεπαν “την καρδιά του κράτους”, συνεπώς η απαγωγή του θα ήταν κάτι σαν το τελικό χτύπημα που θα κατέλυε το κράτος. Στις εβδομάδες της κράτησης του Μόρο, οι σταλινικοί ένοπλοι ανακάλυψαν με σκληρό τρόπο ότι το κράτος δεν είχε καρδιά, καθώς και ότι ο Μόρο δεν ήταν παρά ένα γρανάζι όπως όλα και μάλιστα ένα γρανάζι που οι πρώην φίλοι του το θεωρούσαν απολύτως αναλώσιμο. Ταυτόχρονα ανακάλυψαν ότι η κίνησή τους είχε ξεφύγει από τους ίδιους ως νόημα, είχε γίνει ένα μάτσο αλλοπρόσαλλες ιστορίες, σχετικές και άσχετες φωτογραφίες, τεράστιοι τίτλοι, θέμα του κίτρινου τύπου, ακόμη και ότι πλέον συνόρευε με το πλούσιο πεδίο της μαντείας και της αστρολογίας. Ήταν το νεόδημο σύστημα μεσολάβησης των ιταλικών ΜΜΕ που δούλευε παράγοντας αμφίδρομα τα κοινωνικά νοήματα γύρω από την απαγωγή του Μόρο, με τρόπο που οι άμεσα ενδιαφερόμενοι ελάχιστα κατανοούσαν. Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες πάντως, ουδέποτε κατάλαβαν τι ήταν αυτό που τους συνέβη.

Σήμερα είναι γεγονός ότι η κατάσταση μας είναι πολύ χειρότερη από ό,τι εκείνων των παλιών σταλινικών ένοπλων που η εποχή τους τούς ξεπέρασε δίχως να το καταλάβουν. Ενώ τα ίδια τα ΜΜΕ, από το 1980 και μετά, έχουν πραγματοποιήσει με τον πιο ομαλό τρόπο τα τεχνολογικά και οργανωτικά άλματα που έγιναν εφικτά κατά τη διάρκεια του καταιγισμού της ηλεκτρονικής επανάστασης, οι κινηματικές αντιλήψεις για τα ΜΜΕ παραμένουν σε εμβρυακό επίπεδο. Όσοι παραμένουμε ικανοί για τη συγκεκριμένη διανοητική λειτουργία, καλά θα κάνουμε να θυμηθούμε την τελευταία λέξη του “κινήματος” περί ΜΜΕ και πληροφόρησης: “Don't Hate the Media, Become the Media”, “Μη μισείτε τα μέσα, γίνε τα μέσα”. Αυτό δεν είπαν “τα κινήματα”; Αυτή δεν ήταν η τελευταία δημοφιλής λέξη της (ακρο)αριστερής “θεωρίας”; Αυτή ακριβώς αυτή.

Ενώ λοιπόν τα ηλεκτρονικά ΜΜΕ επέλαυαν, η “επαναστατική θεωρία” της κακιάς ώρας και του κακού καιρού, επέλεγε να εστιάσει στη “διάδοση της πληροφορίας” και να αγνοήσει επιδεικτικά την όψη των ΜΜΕ ως διαδικασία μεσολάβησης. Κι όμως, τα νέα ηλεκτρονικά Μέσα παρέμεναν λειτουργίες μεσολάβησης και αποϊστορικοποίησης της κοινωνικής εμπειρίας. Και μάλιστα με μια επιπλέον καινοτομία σε σχέση με την εποχή του Μόρο. Ενώ ο τεχνικός τους εξοπλισμός ήταν προϊόν καπιταλιστικού σχεδιασμού και παρέμενε υπό καπιταλιστικό έλεγχο, ο τρόπος παραγωγής των νοημάτων τους άλλαζε θεαματικά. Πρώτον, όχι πια μονόδρομη σχέση πομπού και δέκτη· τώρα θα γινόμαστε όλοι πομποί και δέκτες· αλλάξ, αρκεί να κρατάμε τον θεμελιώδη διαχωρισμό μεταξύ των δύο, αρκεί και οι δύο να παραμένουν “άτομα”. Δεύτερον, όχι πια μόνο αναμετάδοση προπαγάνδας· η χαστική αναπαραγωγή της άγνοιας έχει τη δική της χάρη. Σήμερα, μεγάλο μέρος της μη-

νιακής σαβούρας, των καπιταλιστικών νοημάτων που αναμεταδίδονται σε ολόκληρο τον πλανήτη είναι, αυτό που λένε, κοινωνική παραγωγή.

Λέμε “κοινωνική παραγωγή”, γιατί αυτή η τεράστια καινοτομία δεν επετεύχθη με τεχνικό, αλλά με κοινωνικό τρόπο. Στη βάση της βρίσκεται η ιστορική διαδικασία μέσω της οποίας οι πρωτοκοσμικοί ξέχασαν κάθε έννοια ταξικής οργάνωσης και κοινότητας και εστίασαν το βλέμμα στα πενιχρά όρια του καθρέφτη τους. Ειδικότερα η ιστορική διαδικασία μέσω της οποίας οι κοινωνίες του ώριμου καπιταλισμού έχασαν την επαφή τους με κάθε έννοια ανάλυσης, με κάθε έννοια σύνθεσης και τελικά με κάθε έννοια σκέψης. Αυτό που απέμενε ήταν τα “άτομα” και οι “απόψεις” τους, ενώ ταυτόχρονα η “άποψη”, ως έννοια, έχανε τη σχέση της με τη σκέψη, την κριτική και τη συλλογικότητα και γινόταν αντιληπτή ως αποστολή των κατάλληλων πακέτων πληροφοριών από άτομο σε άτομο και πίσω. Εκείνο που έλεγαν οι κατ' όνομα θεωρητικοί της αντιπαγκοσμιοποίησης ήταν ένα από τα βασικά προτάγματα της ιστορικής διαδικασίας για την οποία μιλάμε: να μη μισούμε το σύστημα των μεσολαβήσεων, το κενό την αγνοία, την ανιστορικότητά του, να γίνουμε εμείς οι αναπαραγωγοί του κενού και της άγνοιας, να καταστρέψουμε εμείς την ταξική ιστορία. Να γίνουμε άτομα, να παράφορμα και να αναμεταδίδουμε πληροφορίες· πληροφορία παντού και η ιστορία ας πάει στα κομμάτια. Αυτό ήταν το μήνυμα της νέας εποχής και με αυτό συμμορφώθηκαν τα “μεταμοντέρνα” “αντικαπιταλιστικά” “κινήματα”.

Όπως κάθε απόφωση του τεχνολογικού ντετερμινισμού που σέβεται τον εαυτό της, οι (ακρο)αριστερές “θεωρίες” περί ΜΜΕ είχαν και μια πίσω όψη που κοιτούσε στον κόσμο των κοινωνικών σχέσεων. Οι ξεδιάντροποι φετιχιστές που ξεδιάντροπα προπαγάνδιζαν ότι πρέπει “να γίνουμε τα μήντια”, πίστευαν με τα σωστά τους ότι τα ίδια τα νέα μήντια, οι νέοι τρόποι μεσολάβησης που είχαν σοφιστεί οι ειδικοί των αφεντικών, θα έλυαν με τεχνικό τρόπο τα οργανωτικά προβλήματα της εργατικής τάξης. Το Internet επιτέλους υπήρχε και τα σοκάκια της αυτοοργάνωσης θα γίνονταν λεωφόροι. Διεθνή συνέδρια ετοιμάστηκαν και διηπειρωτικοί σύνοδοι κανονίστηκαν, όλες τους από ανθρώπους που είχαν ξεχάσει κάθε έννοια κοινότητας, που αποτύχαιναν συστηματικά να οργανωθούν στην πόλη και τη γειτονιά τους σε νούμερο που να ξεπερνάει το 10. “[Τώρα που στήσαμε το δικό μας site ανταλλαγής πληροφοριών], γιατί όχι μια βαλκανική ομοσπονδία;” Αυτή η πραγματική φράση από πραγματικό δημόσιο έντυπο του πραγματικού αντιεξουσιαστικού χώρου, ειπωμένη λίγο μετά το 2000, τα λέει όλα και αρκεί για να περιγράψει την διανοητική και οργανωτική κατάσταση των αρχών του 21ου αιώνα.

Η σύγχυση μεταξύ αυτόνομης ταξικής οργάνωσης και τεχνολογικά υποβοηθούμενου παραληρήματος μπορεί να υπάρξει δίχως υλικές επιπτώσεις μόνο όταν ζει κανείς σε γυάλα. Τον καιρό που κάτι τέτοια

γράφονταν τζάμπα και βερσεσέ, η γυάλα όντως υπήρχε, λεγόταν μεταπολίτευση. Μόνο που κάποια στιγμή η γυάλα έσπασε. Σήμερα μπορούμε να μετρήσουμε τα αποτελέσματα της λειτουργίας των νέων ΜΜΕ πάνω μας με ακρίβεια μικρόμετρου, σε πραγματικό χρόνο. Γιατί τον Αύγουστο που μας πέρασε οι φασίστες γίνανε viral. Δεν ενδιαφέρει τόσο ο τρόπος με τον οποίο οι οπαδοί τους αλληλοεμψυχώνονται, γινόμενοι αυτοί τα “νέα οριζόντια μήντια” που κατά τα άλλα θα έσωζαν την ανθρωπότητα από το εξουσιαστικό σαράκι. Πολύ περισσότερο ενδιαφέρων είναι ο τρόπος με τον οποίο οι εχθροί των φασιστών πανικοβάλλουν ο ένας τον άλλο ανταλλάσσοντας post στο Facebook, στέλνοντας link με video που θα έπρεπε να μας πληρώνουν για να τα δούμε και τελικά παραληρώντας ασυνάρτητα με γενικό θέμα “η φασιστική απειλή”, ή ακριβέστερα δίχως κανένα θέμα πέραν αυτού που τους επιβάλλεται από την σιδερένια πειθαρχία του τελευταίου link.

Οι φασίστες γίνανε viral. Γιατί εκείνοι που γίνανε media πληροφόρησαν και αντιπληροφόρησαν μέχρι να σκάσει η καρδιά τους. Γιατί παρακολούθησαν υπομονετικά πενήντα φορές το ίδιο, γυρισμένο από φασίστες, βίντεο, με τους ίδιους πενήντα μαλάκες, ώσπου να πειστούν ότι είδαν δυόμισι χιλιάδες φασίστες. Γιατί έστειλαν χιλιάδες links ψάχνοντας το τελευταίο μέλος της απέραντης ψηφιακής κοινότητας που δεν είχε ακόμη μυηθεί στο έργο “κυριαρχία των φασιστών στους δρόμους”. Γιατί συζήτησαν για τα τεκταινόμενα του του tube παριστάνοντας ότι μιλούν για τα τεκταινόμενα στους δρόμους. Πλανούνταν πλάνην οικτρά εκείνοι που γίνανε media. Η ελληνική κοινωνία είναι ανίκανη να ξέρει τι γίνεται στους δρόμους, τους έχουμε ξεχάσει τους δρόμους, είμαστε απασχολημένοι να γινόμαστε media. Η ελληνική κοινωνία λούζεται σε καταιγίδα φτιαγμένη από post και video, κυλιέται σαν το νεογέννητο γουρουνάκι στον βούρκο της κατακερματισμένης, α-νόητης, αποϊστορικοποιημένης πληροφορίας· εν τω μεταξύ έχει φροντίσει να χάσει με τρόπο βαθιά κοινωνικό κάθε ικανότητα ανάλυσης και σύνθεσης, κάθε ικανότητα συλλογικής κατανόησης ακόμη και των απλούστερων γεγονότων.

Η κρατική προπαγανδιστική εκστρατεία τρομοκρατίας εξελίσσεται. Και το μισό της βάρος το έχουν αναλάβει αυτοί που θα έπρεπε να είναι οι πιο ορκισμένοι της εχθροί. Οι φασίστες γίνανε viral. Εμείς τους κάναμε. Εμείς και τα ηλίθια κλικ - κλικ που εδώ και δέκα χρόνια, όλο και περισσότερο περνάνε για σκέψη.

Viral: Επειδή ξέρουμε ότι (ευτυχώς) δεν κατέει όλος ο κόσμος από viral φάσεις, αντιγράφουμε έναν κομψό ορισμό από την Wikipedia. Λοιπόν:

Οι όροι viral marketing, viral advertising κλπ αναφέρονται σε τεχνικές μάρκετινγκ που χρησιμοποιούν προϋπάρχοντα κοινωνικά δίκτυα προκειμένου να παράξουν ενισχυμένο brand awareness μέσω αυτοαναπαράγομενων ιικών (viral) διαδικασιών, παρόμοιων με τις διαδικασίες εξάπλωσης των ιών ή των ιών του υπολογιστή. Οι διαδικασίες αυτού του τύπου μπορεί να έρθουν εις πέρας μέσω της μετάδοσης στόμα με στόμα, ή ακόμη και να ενισχυθούν μέσω των δικτυακών λειτουργιών του διαδικτύου ή των δικτύων κινητής τηλεφωνίας.

Ο τελικός στόχος των διαφημιστών που επιδιώκουν την παραγωγή επιτυχημένων viral διαδικασιών είναι η δημιουργία μηνυμάτων τέτοιων που να βρίσκουν απήχηση μεταξύ ατόμων με υψηλή διαδικτυακή δυναμική, οπότε θα έχουν υψηλή πιθανότητα διάχυσης, τόσο μέσω των επικοινωνιών των εν λόγω ατόμων, όσο και μέσω των επικοινωνιών των ανταγωνιστών τους εντός των δικτύων όπου δρουν.

Να λοιπόν μια θεωρία για τα νέα μήντια πολύ πιο ρεαλιστική από τις (ακρο)αριστερές! Τα “προϋπάρχοντα κοινωνικά δίκτυα” δεν έχουν μέσα “βαλκανικές ομοσπονδίες, γιατί όχι;”. “Γιατί όχι” αλήθεια; Γιατί όπως μας λένε οι *πραγματικοί ειδικοί της νέας επικοινωνίας*, που φυσικά είναι οι διαφημιστές και όχι τα ρετάλια της αντιπαγκοσμιοποίησης, τα “προϋπάρχοντα κοινωνικά δίκτυα” που με τόσο κόπο χτίσαμε γινόμενοι οι ίδιοι τα μήντια, δεν περιέχουν παρά το ταπεινότερο των υλικών: *άτομα με υψηλή διαδικτυακή δυναμική και τον μεταξύ τους ανταγωνισμό*, αυτό ακριβώς που έγιναν εκείνοι που επέλεξαν να γίνουν τα μήντια. Μέσα από τον διαρκή ατομικό ανταγωνισμό το μήνυμα μεταδίδεται. Και τώρα τελευταία οι καιροί είναι τέτοιοι που την όλη διαδικασία την αρμέγει χαρούμενο το κράτος.

Πάμε όλοι μαζί σε μια παραλία

Τα χωράφια μας μικραίνουν
κάθε Χειμώνα βγάζανε πόδια οι φράχτες τους
κι έπρεπε να τους ξαναστήνουμε
με τσάπα, βαριοπούλα και τοπογραφικά της
πολεοδομίας.

Με τους συγγενείς δεν μιλιόμασταν
-τα χωράφια που μικραίνουν
ήταν ολόδικά μας
μαζί κι οι μαγικοί τους φράχτες.

Τους Πακιστανούς με τα μαγιώ
τους βάζαμε να κάτσουν σ' ένα βράχο
που δεν ήθελε να κάτσει κανένας
είχανε σκοτώσει εκείνη την κοπέλα στην Πάρο.

Ένας γέρος με Πάρκινσον
ερχόταν στην παραλία
-όλοι ήταν βέβαιοι πως ο χορός του Πάρκινσον
ήτανε τρίκλισμα μεθυσμένου.

Ο ήλιος θόλωνε,
η θάλασσα ξεψυχούσε
τα κουνούπια βουίζαν
οι φραπέδες ζεσταίνονταν
είχαμε πάει διακοπές
για να αλλάξουμε παραστάσεις.

δεν βρήθηκαν γραμμένες νύκτωρ από αναβλέψεις τυροαπιδάκων

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

VOLUME I

τα τεύχη **#1-10** του
περιοδικού **antifa-**
πόλεμος ενάντια στο φόβο
δεμένα σε τόμο

**για παραγγελία στείλτε
mail στο:
antifascripta@yahoo.com**